

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobkyně: **S. M. A.**, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**, se sídlem Kounicova 24, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 2. 2. 2024, č. j. 32 A 3/2024-20, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **se z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaná rozhodnutím ze dne 28. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-33/ČJ-2023-060022-Z, prodloužila podle § 129 odst. 7 ve spojení s § 125 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, v relevantním znění, dobu zajištění žalobkyně (stěžovatelky) za účelem jejího předání do Rumunské republiky podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, stanovenou na 32 dnů od okamžiku omezení osobní svobody rozhodnutím žalované ze dne 7. 12. 2023, č. j. KRPB-245912-16/ČJ-2023-060022-Z, o 20 dní, tj. celkem byla doba zajištění prodloužena na 52 dní od okamžiku omezení osobní svobody (od 7. 12. 2023).

[2] Stěžovatelka následně podala proti rozhodnutí žalované u Krajského soudu v Brně žalobu, který ji rozsudkem ze dne 2. 2. 2024, č. j. 32 A 3/2024-20, zamítl.

[3] Stěžovatelka poté podala proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s. Stěžovatelka odůvodnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti pouze obecně tím, že v případě jeho nepřiznání by jí vznikla nepoměrně větší újma, než by mohla vzniknout jeho přiznáním, jelikož by v takovém případě byla nucena vycestovat zpět do země původu, kde jí hrozí závažná újma. Konkrétně pak zmínila, že *„žije v České republice již dlouhodobě, dodržuje zde veškeré zvyklosti, funguje ve společnosti nekonfliktně a bez problémů.“*

[4] Žalovaná se k návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyjádřila.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle

kterého lze přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu a případně i žalovaného správního orgánu, na která je třeba hledět jako na zákonná a věcně správná, dokud nejsou zákonným postupem zrušena. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[8] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní, a je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podepřený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011-74).

[9] Stěžovatelka v návrhu na přiznání odkladného účinku neuvedla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že jí v důsledku výkonu či jiných právních následků napadeného rozhodnutí nebo rozsudku krajského soudu hrozí nějaká újma. Stěžovatelkou uváděné důvody pro přiznání odkladného účinku totiž vycházejí z předpokladu, že v důsledku napadeného rozhodnutí bude nucena vycestovat. Tak tomu ovšem není. Účel zajištění, resp. jeho prodloužení, je právě přesně opačný, tedy aby stěžovatelka neopustila území České republiky, než bude připraveno její předání do jiného členského státu EU. K tomu je třeba poukázat též na jistou šablonovitost odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti; stěžovatelce v případě zamítnutí tohoto návrhu nejenže nehrozí návrat do země původu (E.), ale ani není pravdou, že by dlouhodobě žila v České republice, jak ve své kasační stížnosti rovněž uvádí (stejná argumentace byla přdestřena v obdobné věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 5 Azs 38/2024, v níž Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 14. 3. 2024, č. j. 5 Azs 38/2024-30, rovněž kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal).

[10] Navíc ani není zřejmé, čeho konkrétně by mělo být odkladným účinkem ve stěžovatelčině věci dosaženo. Jestliže hodlala stěžovatelka přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti dosáhnout svého propuštění ze zajištění, podotýká Nejvyšší správní soud, že by takový postup směřoval přímo proti smyslu institutu zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, resp. prodloužení jeho zajištění, kterým je časově ohraničené omezení jeho osobní svobody. Již z tohoto důvodu tedy nemohl být její návrh úspěšný.

pokračování

[11] Nejvyšší správní soud s ohledem na uvedené návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však soud nikterak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. března 2024

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu